

Клятьба

Микола Костомаров

Дарма просишся, ізрадник:
Не пущу тебе ніколи,
Вічно буду катувати,
Мучитиму без одривки.
І хоча б за відпочиння
Ти мене увів у царство,—
Я б і царства одцурався
За потіху, щоб із тебе
Глузувати, наругаться
І тобі чинити напасть.
Були злодії великі:
Небо і земля лякались
Од їх вчинків; жалкувались
Перепалені країни,
Їх менами наругались
І бажали, щоби в пеклі
Вони такечки страждали,
Як страждали бідні люди,
Що од їх ізнапалились.
Але шкода, що зробив ти,
Не зрівняється із їми.